

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Księżak (przewodniczący)

SSN Paweł Czubik

SSN Marek Dobrowolski (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania D. W.

od decyzji Prokuratora Generalnego nr [...] z dnia 20 grudnia 2022 r. w przedmiocie odmowy wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 6 września 2023 r.,

oddala odwołanie.

sh

UZASADNIENIE

Decyzją nr [...] z 20 grudnia 2022 r. Prokurator Generalny, działając na podstawie art. 127 § 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz.U. 2022, poz. 1247 ze zm., dalej: „p.p.”) w zw. z art. 69 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. 2020, poz. 2072 ze zm., dalej: „p.u.s.p.”), nie wyraził zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora przez D. W.-P.

W uzasadnieniu przedmiotowej decyzji wskazano, że prokurator D. W. złożył wniosek o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora do dnia 30 czerwca 2025 r. Do powyższego wniosku Pan prokurator dołączył zaświadczenie lekarskie z 31 marca 2022 r., z którego wynika, iż brak jest przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania przez niego pracy na stanowisku prokuratora.

Przedmiotowy wniosek został zaopiniowany negatywnie przez Prokuratorów: Okręgowego i Regionalnego w [...]. Na posiedzeniu w dniu 11 października 2022 r. Krajowa Rada Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym również wydała negatywną opinię w tym względzie.

Następnie Prokurator Generalny wskazał, że w aktualnym stanie prawnym, prokurator przechodzi w stan spoczynku z chwilą osiągnięcia 65 roku życia, chyba że Prokurator Generalny, na wniosek zainteresowanego prokuratora, po przedstawieniu zaświadczenia stwierdzającego, że jest zdolny, ze względu na stan zdrowia do pełnienia obowiązków prokuratora oraz po zasięgnięciu opinii Prokuratora Krajowego, właściwego prokuratora przełożonego, a także Krajowej Rady Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym wyrazi prokuratorowi zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska. Jednocześnie wyrażenie zgody przez Prokuratora Generalnego na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora, ma charakter fakultatywny i jest uzależnione od szeregu okoliczności obejmujących przesłanki dotyczące danego prokuratora, jak też uwzględniające interes służby. Możliwość dalszego pozostawania na stanowisku prokuratora stanowi wyjątek od ustawowej reguły przechodzenia prokuratorów w stan spoczynku po osiągnięciu wieku obligującego z mocy prawa do przeniesienia prokuratora w stan spoczynku.

W dalszej kolejności Prokurator Generalny wskazał, że spełnienie określonych w art. 127 § 2 p.p. warunków pozytywnych nie jest równoznaczne z obowiązkiem wyrażenia zgody prokuratorowi na dalsze pozostawanie w służbie.

Decyzja Prokuratora Generalnego o braku zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora po ukończeniu 65. roku życia nie musi mieć uzasadnienia w przyczynach uniemożliwiających dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora. Konsekwentnie możliwość dalszego pozostawania na stanowisku prokuratora należy traktować jako wyjątek podyktowany szczególnymi okolicznościami.

W opinii Prokuratora Generalnego wieloletnie doświadczenie zawodowe i dobry stan zdrowia prokuratora D. W. zasługują na uznanie, ale nie stanowią wyjątkowych okoliczności przemawiających za uwzględnieniem wniosku. Zdolność, ze względu na stan zdrowia, do dalszego pełnienia obowiązków prokuratora stanowi podstawowy warunek skutecznego ubiegania się o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora po ukończeniu 65. roku życia, o czym świadczy ustanowiony przez ustawę wymóg przedstawienia potwierdzającego ją zaświadczenia. Również posiadanie bogatego doświadczenia zawodowego jest wśród prokuratorów ubiegających się o taką zgodę – mając na uwadze, że mowa jest o osobach, które w nieodległym czasie ukończą 65. rok życia – raczej regułą niż wyjątkiem.

Podjmując zaskarżoną decyzję Prokurator Generalny wziął pod uwagę negatywne stanowisko Krajowej Rady Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym oraz Prokuratorów: Okręgowego i Regionalnego w [...].

Następnie Prokurator Generalny przedstawił sytuację etatowo-kadrową w Prokuraturze Okręgowej w [...]. W oparciu o nią wskazał, że zwolnienie stanowiska prokuratora prokuratury okręgowej, zajmowanego przez Pana D. W., pozwoliłoby na obsadę tego stanowiska przez jednego z delegowanych prokuratorów do Prokuratury Okręgowej w [...] i w efekcie uzyskanie awansu zawodowego. Jednocześnie zwolniony zostałby etat prokuratora prokuratury rejonowej, konsekwencją czego byłoby umożliwienie asesorom ubiegania się o powołanie na pierwsze stanowisko prokuratorskie. Interes służby wyraża się w prowadzeniu polityki kadrowej, która uwzględnia pokoleniową wymianę kadr prokuratorskich, związaną z jednej strony z osiąganiem przez prokuratorów wieku umożliwiającego im skorzystanie ze stanu spoczynku, a z drugiej strony z potrzebą umożliwienia przejęcia tej służby przez innych doświadczonych prokuratorów, a także zapewnienia etatów dla nowych kadr prokuratorskich. Prokuratura należy do instytucji o zasadniczo zamkniętej

liczbie etatów i dla jej sprawnego funkcjonowania, dopływ młodych pracowników, musi odbywać się kosztem odchodzenia prokuratorów, którzy osiągnęli wiek uprawniający do zasłużonego stanu spoczynku.

Od powyższej decyzji odwołanie złożył D. W. (dalej: „skarżący”) zaskarżając ją w całości. Decyzji zarzucił naruszenie art. 127 § 1 i 2 p.p. w zw. z art. 69 § 1 p.u.s.p. poprzez jej wydanie z przekroczeniem granic uznania i z naruszeniem zasady legalności, tj. bez zachowania wymogów proceduralnych, a mianowicie bez zasięgnięcia opinii właściwego w chwili złożenia wniosku prokuratora przełożonego – Prokuratora Rejonowego i oparcie skarżonej decyzji wyłącznie na stanowisku Prokuratora Okręgowego i Regionalnego w [...], który z uwagi na fakt, iż na chwilę składania wniosku nie był bezpośrednim przełożonym skarżącego, nie mógł ocenić jakości i efektywności wykonywania przez skarżącego obowiązków służbowych, a zajęte przez niego negatywne stanowisko w sprawie sprowadza się wyłącznie do kwestii kadrowych. Z uwagi na powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu odwołania skarżący wskazał, że z treści zaskarżonej decyzji wynika, iż został negatywnie zaopiniowany przez Prokuratorów Okręgowego i Regionalnego w [...] W jego ocenie nie czyni to zadość treści art. 127 § 2 p.p., który wskazuje wprost na konieczność zasięgnięcia opinii właściwego prokuratora przełożonego o prokuratorze, który występuje z wnioskiem o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska po ukończeniu 65. roku życia. Skarżący podkreślił, że Prokurator Okręgowy w [...] nadając bieg jego wnioskowi nie sporządził wymaganej opinii osobiście, ani też nie zwrócił się o nią do Prokuratora Rejonowego w [...], który był jego bezpośrednim przełożonym w okresie od 27 listopada 2018 r. do 27 maja 2022 r. z powodu delegowania go do wskazanej jednostki. Powyższy brak formalny, będący niezbędnym wymogiem prawidłowego procedowania przez Prokuratora Generalnego w kwestii wyrażenia, bądź odmowy zgody na dalsze zajmowanie przez skarżącego, w jego ocenie stanowi podstawę do uchylenia zaskarżonej decyzji.

Następnie skarżący wskazał, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego podstawą uznaniowej decyzji Prokuratora Generalnego odmawiającej wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratorskiego

nie mogą być również względy abstrakcyjnie ujętej „pokoleniowej wymiany kadr prokuratorskich”, lecz potrzeby i uwarunkowania polityki kadrowej w prokuraturze odniesione do sytuacji konkretnej jednostki organizacyjnej prokuratury, co wymaga od Prokuratora Generalnego dokonywania stosownych ustaleń oraz szerokiego i przekonującego uzasadnienia odmownej decyzji. W ocenie skarżącego Prokurator Generalny przedstawił w uzasadnieniu okoliczności dotyczące interesu służby, w tym sytuację kadrową Prokuratury Okręgowej w [...] oraz dane statystyczne dotyczące obciążenia sprawami przypadającymi na jednego prokuratora, a także wskazał konsekwencje kadrowe wynikające ze zwolnienia stanowiska zajmowanego przez skarżącego. Z drugiej jednak strony istotnie brak jest w uzasadnieniu, w jego ocenie, odniesienia się do struktury wiekowej prokuratorów zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych prokuratury, jak również trudno dostrzec relację między przytoczonymi danymi, a decyzją Prokuratora Generalnego podjętą względem skarżącego.

W odpowiedzi na odwołanie Prokurator Generalny wniósł o jego oddalenie wobec braku uzasadnionych podstaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 127 § 1 p.p. do prokuratorów stosuje się odpowiednio przepisy art. 69-71, art. 73, art. 74, art. 76, art. 85 § 4, art. 94d-94g, art. 99-102 i art. 104 p.u.s.p., jeżeli przepisy Prawa o prokuraturze nie stanowią inaczej. Przewidziane w Prawie o ustroju sądów powszechnych uprawnienia Krajowej Rady Sądownictwa i Ministra Sprawiedliwości przysługują w stosunku do prokuratorów Prokuratorowi Generalnemu, a uprawnienia kolegów i prezesów właściwych sądów – właściwym prokuratorom przełożonym.

Zgodnie z art. 127 § 2 p.p. prokurator może nadal zajmować stanowisko po ukończeniu 65. roku życia, jeżeli Prokurator Generalny na wniosek prokuratora, po przedstawieniu zaświadczenia stwierdzającego, że jest zdolny ze względu na stan zdrowia do pełnienia obowiązków prokuratora, oraz po zasięgnięciu opinii Prokuratora Krajowego, Krajowej Rady Prokuratorów oraz właściwego prokuratora przełożonego, wyrazi zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska przez prokuratora.

Wedle art. 69 § 1b zd. 1 p.u.s.p. Krajowa Rada Sądownictwa może wyrazić zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego, jeżeli jest to uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości lub ważnym interesem społecznym, w szczególności jeśli przemawia za tym racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego lub potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów.

Z powyższego wynika, że Prokurator Generalny, z mocy art. 127 § 1 p.p., stosując odpowiednio art. 69 § 1b p.u.s.p., na wniosek zainteresowanego prokuratora złożony w trybie art. 127 § 2 p.p., może wyrazić zgodę na dalsze zajmowanie przez niego stanowiska, jeżeli jest to uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości lub ważnym interesem społecznym, w szczególności jeśli przemawia za tym racjonalne wykorzystanie kadr prokuratury lub potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych prokuratur.

Zgodnie z powyższym przyjąć należy, że zasadą jest przejście prokuratora w stan spoczynku z osiągnięciem wskazanego w ustawie wieku, zaś wyjątkiem dalsze zajmowanie przez niego stanowiska. Jednocześnie niekwestionowaną okolicznością prawną pozostaje, że użyty w art. 127 § 2 p.p. wyraz „może” oznacza kompetencję Prokuratora Generalnego do uznaniowego wydawania decyzji w przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska prokuratora (z wielu zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 3 marca 2011 r., III PO 12/10; 3 lutego 2011 r., III PO 9/11; 24 stycznia 2012 r., III PO 5/11; 3 marca 2011 r., III PO 11/10; 14 lutego 2012 r., III PO 8/11). Z tego też względu rozpoznając odwołanie wniesione na podstawie art. 127 § 4 p.p. Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do ingerencji w materialną treść zaskarżonej decyzji, albowiem dokonanie oceny co do zasadności dalszego zajmowania stanowiska prokuratora stanowi wyłączną kompetencję Prokuratora Generalnego. Sąd Najwyższy uprawniony jest jedynie do zbadania decyzji Prokuratora Generalnego pod kątem zgodności z prawem (wyrok Sądu Najwyższego z 6 października 2021 r., I NO 50/21).

Powyższe nie oznacza jednakże, że decyzja Prokuratora Generalnego może być podjęta dowolnie, bez uwzględnienia okoliczności przemawiających zarówno za, jak i przeciwko udzieleniu zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 10 kwietnia 2008 r., III PO 2/08;

15 lipca 2015 r., III PO 3/15; 10 stycznia 2019 r., I NO 17/18). Decyzja ta powinna przy tym uwzględniać okoliczności niezależne od składającego wniosek prokuratora, jak i dotyczące jego osoby. Jedynie w ten sposób możliwe będzie podjęcie decyzji służącej interesowi wymiaru sprawiedliwości lub ważnemu interesowi społecznemu, o których mowa w ustawie.

Przekładając powyższe na realia niniejszej sprawy, w szczególności podniesione przez skarżącego zarzuty, wskazać należy, że obowiązkiem Prokuratora Generalnego jest m.in. zasięgnięcie opinii właściwego prokuratora przełożonego. Niewątpliwie Prokurator Generalny podejmując przedmiotową decyzję wziął pod uwagę negatywne stanowisko Prokuratora Regionalnego w [...] i Prokuratora Okręgowego w [...], a także Krajowej Rady Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym opiniującej negatywnie wniosek skarżącego. Sformułowany przez niego zarzut naruszenia przepisów regulujących tryb postępowania w procedurze wyrażania zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora, poprzez brak zasięgnięcia opinii właściwego w chwili składania wniosku prokuratora przełożonego należy jednak uznać za nie trafny.

Ustawowe wymogi wynikające z art. 127 § 1 p.p. obligują do zasięgnięcia opinii Prokuratora Krajowego, Krajowej Rady Prokuratorów oraz właściwego prokuratora przełożonego. Zgodnie z art. 23 § 4 p.p. prokurator okręgowy jest prokuratorem przełożonym prokuratorów prokuratury okręgowej oraz prokuratorów rejonowych i prokuratorów prokuratur rejonowych w obszarze działania prokuratury okręgowej. Skarżący zajmuje stanowisko prokuratora Prokuratury Okręgowej w G. i jego przełożonym jest Prokurator Okręgowy w [...]. Należy zwrócić uwagę, że w art. 127 § 1 p.p. mowa jest o zasięgnięciu opinii „właściwego prokuratora przełożonego”, a nie „właściwego prokuratora bezpośrednio przełożonego” w rozumieniu art. 31 p.p. Jest to istotna okoliczność, tym bardziej, że ustawodawca w wielu przepisach p.p. stosuje odniesienie do „prokuratora bezpośrednio przełożonego” (np.: art. 7 § 4, art. 32 § 1, art. 64 § 2, art. 115 § 3, § 8, § 9, § 10, art. 149 § 3 p.p.). Gdyby zatem wolą ustawodawcy było, aby w procedurze wyrażania zgody na dalsze zajmowanie stanowiska przez prokuratora wzmagana była opinia „właściwego prokuratora bezpośrednio przełożonego”, zostałyby to odzwierciedlone w treści przepisu (tak też: wyrok Sądu Najwyższego z 26 stycznia 2022 r., I NO 49/21).

Wobec powyższego zarzut naruszenia przepisów regulujących tryb postępowania polegającego na braku zasięgnięcia opinii właściwego w chwili złożenia wniosku prokuratora przełożonego nie jest zasadny.

Nie można również zgodzić się z zarzutem skarżącego, iż Prokurator Generalny nie wziął pod uwagę okoliczności związanych ze stażem pracy skarżącego, posiadaną przez niego wiedzą, zaangażowaniem w wykonywanie obowiązków służbowych lub nienagannym stanem zdrowia a jedynie sprowadził swoją decyzję wyłącznie do kwestii kadrowych. Jak jednoznacznie wynika z treści uzasadnienia decyzji wszystkie te okoliczności zostały przez Prokuratora Generalnego uwzględnione, lecz nie stanowiły one w jego ocenie szczególnych okoliczności uzasadniających wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora: „[w]ieloletnie doświadczenie zawodowe i dobry stan zdrowia Pana D. W. zasługują na uznanie, ale nie stanowią wyjątkowych okoliczności przemawiających za uwzględnieniem wniosku” (s. 2 uzasadnienia decyzji, k. 15).

Powyższe jest zgodne zarówno z ustawą, jak i utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego. W tym kontekście przywołać należy wyrok z 6 października 2021 r., I NO 50/21, w którym Sąd Najwyższy podkreślił, że „[z]dolność, ze względu na stan zdrowia, do dalszego pełnienia obowiązków prokuratora stanowi bowiem podstawowy i niejako wyjściowy warunek skutecznego ubiegania się o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora po ukończeniu 65. roku życia, o czym świadczy ustanowiony przez ustawę wymóg przedstawienia potwierdzającego ją zaświadczenia. Również posiadanie bogatego doświadczenia zawodowego jest wśród prokuratorów ubiegających się o taką zgodę – mając na uwadze, że mowa jest o osobach, które w nieodległym czasie ukończą 65. rok życia – raczej regułą niż wyjątkiem. Nie są to zatem okoliczności, które mogłyby mieć decydujące znaczenie dla kierunku decyzji w przedmiocie wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora. To samo dotyczy pozostałych podniesionych w rozpoznawanym odwołaniu okoliczności, odnoszących się do oceny pracy skarżącego. Zaangażowanie w wypełnianie obowiązków służbowych i wynikające z niego uznanie przełożonych i współpracowników winny bowiem cechować każdego prokuratora, który obowiązany jest postępować zgodnie ze złożonym ślubowaniem

prokuratorskim (art. 96 § 1 p.p.), a więc, w szczególności, obowiązki swego urzędu wypełniać sumiennie (zob. art. 92 § 1 p.p.).”

Wskazać ponadto należy, że przywołana w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji polityka kadrowa prowadzona przez Prokuratora Generalnego, której celem jest m.in. pokoleniowa wymiana kadr prokuratorskich stanowi niewątpliwie jedną z przesłanek, którą Prokurator Generalny może brać pod uwagę przy ocenie zasadności wniosku prokuratora o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 3 marca 2011 r., III PO 12/10; 6 października 2011 r., III PO 3/11; 24 stycznia 2012 r., III PO 7/11; 14 lutego 2012 r., III PO 8/11; 15 lipca 2015 r., III PO 3/15). Odpowiednio przeprowadzona „wymiana pokoleniowa kadr” jest dopuszczalną przesłanką ustania stosunku zatrudnienia uznaną także w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (wyrok TSUE z 21 lipca 2011 r., C-159/10 i C-160/10, *Gerhard Fuchs i Peter Köhler przeciwko Land Essen*; zob. także wyroki TSUE z: 19 lipca 2017 r., *Abercrombie & Fitch Italia*, C-143/16; 3 czerwca 2021 r., *Ministero della Giustizia przeciwko GN*, C-914/19).

Jednocześnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego zauważa się, że podstawą uznaniowej decyzji Prokuratora Generalnego odmawiającej wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora nie mogą być względy abstrakcyjnie ujętej „pokoleniowej wymiany kadr prokuratorskich”, lecz rzeczywiste potrzeby i uwarunkowania polityki kadrowej w prokuraturze odniesione do sytuacji konkretnej jednostki organizacyjnej prokuratury. To z kolei wymaga od Prokuratora Generalnego dokonywania adekwatnych ustaleń oraz szerokiego i przekonującego uzasadnienia decyzji w przedmiocie odmowy wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora (zob. wyrok Sądu Najwyższego z: 13 maja 2010 r., III PO 1/10; 27 września 2012 r., III PO 11/12; 5 lipca 2015 r., III PO 3/15; 15 lipca 2015 r., III PO 6/15).

W kontekście niniejszej sprawy, nie można się zgodzić ze skarżącym, iż Prokurator Generalny powołał się na bliżej nieokreślone względy polityki kadrowej. Przeciwnie na stronach 2-5 (k. 15-18) zaskarżonej decyzji przedstawione zostały dane odnoszące się do sytuacji kadrowej Prokuratury Okręgowej w [...], obciążenia orzeczniczego prokuratorów w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury, z uwzględnieniem specyfiki tej Prokuratury, sytuacji w pozostałych

jednostkach powszechnych prokuratury, a także zaprezentowane zostały założenia długofalowej polityki kadrowej. Dane te znajdują, co do zasady, potwierdzenie w dokumentach znajdujących się w aktach sprawy.

Reasumując przypomnieć należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego ukształtował się pogląd, że możliwość dalszego zajmowania stanowiska prokuratora stanowi wyjątek od zasady, według której z dniem osiągnięcia określonego wieku prokurator przechodzi w stan spoczynku (postanowienie Sądu Najwyższego z 6 czerwca 2003 r., III AO 25/02; wyroki Sądu Najwyższego z: 22 lipca 2014 r., III PO 3/14 i 15 lipca 2015 r., III PO 3/15). Konsekwentnie obowiązkiem prokuratora kwestionującego decyzję Prokuratora Generalnego o odmowie wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska jest wskazanie okoliczności, które w danym konkretnym przypadku przemawiają za odstępieniem od tej zasady. Jednocześnie biorąc pod uwagę fakt, że ustawodawca jednoznacznie określił, że zgoda na dalsze zajmowanie przez prokuratora stanowiska uzasadniona musi być interesem wymiaru sprawiedliwości lub ważnym interesem społecznym, okoliczności przywoływane w odwołaniu powinny mieć szczególnie doniosły charakter. Nie mogą one tym samym sprowadzać się do wskazania prawidłowości wykonywania obowiązków lub typowego rozwoju zawodowego i związanego z tym nabywaniem doświadczenia. Zgromadzony w sprawie materiał nie daje podstaw do stwierdzenia, by tego rodzaju okoliczności zaistniały w niniejszej sprawie. Nie wskazuje na nie również wniesione przez skarżącego odwołanie.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. zw. z art. 44 ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (tekst jedn. Dz.U. 2021, poz. 269) w zw. z art. 127 § 1 p.p. orzekł jak w sentencji.

s.h.

[f.n]